

De levendes land

Otto Mortensen

3
la brave
1-3
D-dur.

S
1. Jeg ken-der et land, hvor hå - ret ej grå - ner, og tid har ej tand, hvor

A
1. Jeg ken-der et land, hvor hå - ret ej grå - ner, og tid har ej tand, hvor

T
1. Jeg ken-der et land, hvor hå - ret ej grå - ner, og tid har ej tand, hvor

B
1. Jeg ken-der et land, hvor hå - ret ej grå - ner, og tid har ej tand, hvor

so - len ej bræn - der, og bøl - gen ej slår, hvor hø - sten om - fav - ner den

so - len ej bræn - der, og bøl - gen ej slår, hvor hø - sten om - fav - ner den

so - len ej bræn - der, og bøl - gen ej slår, hvor hø - sten om - fav - ner den

so - len ej bræn - der, og bøl - gen ej slår, hvor hø - sten om - fav - ner den

blom-stren-de vår, hvor af-ten og mor-gen gå al - tid i dans med mid-da-gens glans!

blom-stren-de vår, hvor af-ten og mor-gen gå al - tid i dans med mid-da-gens glans!

blom-stren-de vår, hvor af-ten og mor-gen gå al - tid i dans med mid-da-gens glans!

blom-stren-de vår, hvor af-ten og mor-gen gå al - tid i dans med mid-da-gens glans!

1. Jeg kender et land,
 hvor håret ej gråner, og tid har ej tand,
 hvor solen ej brænder, og bølgen ej slår,
 hvor høsten omfavner den blomstrende vår,
 hvor aften og morgen gå altid i dans
 med middagens glans.
2. O dejlige land,
 hvor glasset ej rinder med tårer som sand,
 hvor intet man savner, som ønske er værd,
 hvor det ikkun fattes, som smertede her!
 Hvert menneske søger med længsel i bryst
 din smilende kyst.
3. Forjættede land!
 Du hilses i morgenens spejklare strand,
 når barnet mon skue din skygge fuld skøn
 og drømmer, du findes, hvor skoven er grøn,
 hvor barnet kan dele med blomster og siv
 sit smil og sit liv.
4. O flygtige drøm
 om evigheds-øen i tidernes strøm,
 om templet for glæden i tårernes dal,
 om halvgude-livet i dødninge-sal!
 Med dig fra de fleste henfarer på stand
 de levendes land.
5. O skuffende drøm!
 Du skinnende boble på tidernes strøm!
 Forgæves dig skjalden med mund og med pen
 af glimrende skygger vil skabe igen!
 Når skyggen er ligest, da hulke de små,
 som stirre derpå.
6. Fortryllende drøm
 om evigheds-perlen i tidernes strøm!
 Du gækker de arme, der søge omsonst,
 hvad hjertet begærer, i billed og kunst,
 så varigst de kalde, hvad sikkert forgår
 som timer og år.
7. O kærligheds Ånd!
 Lad barnlig mig kysse din strålende hånd,
 som rækker fra himlen til jorderigs muld
 og rører vort øje med fingre som guld,
 så blålig sig hæver bag buldrende strand
 det dejlige land!
8. O himmelske navn,
 som åbner for vores din hellige favn,
 så Ånden usmittet kan røre ved støv
 og levendegøre det visnede løv!
 O, lad mig nedknæle så dybt i mit ler,
 at Gud mig kun ser!

N.F.S. Grundtvig (1824)
 Folkehøjskolens sangbog nr. 102